

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΟ 22ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ & ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

**22, 23 & 24 Γενάρη 2010,
στο Πολιτιστικό Πολυχώρο "ΜΑΝΟΣ ΛΟΪΖΟΣ", του Δήμου Νίκαιας**

Αγαπητοί προσκεκλημένοι,

Συνάδελφοι οικοδόμοι και εργαζόμενοι στα συναφή επαγγέλματα,

Σας καλωσορίζουμε στο 22^ο Συνέδριο της Ομοσπονδίας μας και στο πρόσωπό σας χαιρετίζουμε όλους τους συνάδελφους οικοδόμους, εργαζόμενους στα συναφή επαγγέλματα, έλληνες και μετανάστες.

Το Συνέδριό μας αποτελεί σημαντικό πολιτικό, συνδικαλιστικό γεγονός για τη χώρα μας. Αποκτά ιδιαίτερο ενδιαφέρον γιατί πραγματοποιείται σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από τη μεγαλύτερη όξυνση της επίθεσης του κεφαλαίου, της Ε.Ε., των κυβερνήσεων που εναλλάσσονται στην εξουσία –ΝΔ, ΠΑΣΟΚ- σε βάρος της εργατικής τάξης.

Η πρόσφατη και παλαιότερη εμπειρία των οικοδόμων στους αγώνες για τα προβλήματα του κλάδου και γενικότερα στους λαϊκούς αγώνες, είναι παρακαταθήκη και εργαλείο για να ερμηνεύσουμε από τη σωστή σκοπιά της εξέλιξης, να πάρουμε τις αναγκαίες αποφάσεις, να ανταποκριθούμε στις ανάγκες των καιρών.

Είναι σημαντική η συμβολή της Ομοσπονδίας μας, του οικοδομικού κινήματος, στον αγώνα για τον εκδημοκρατισμό του εργατικού κινήματος, τα δημοκρατικά δικαιώματα, την ενίσχυση της ταξικής αλληλεγγύης της εργατικής τάξης, το ταξικό προσανατολισμό του εργατικού κινήματος με διαρκή και αταλάντευτη σύγκρουση με το κυβερνητικό- εργοδοτικό συνδικαλισμό.

Με αυτή την έννοια, στο Συνέδριο μας δεν είναι στραμμένα μόνο τα μάτια των εργαζομένων στις Κατασκευές, αλλά εκατοντάδων χιλιάδων εργατών που από την ιστορική τους πείρα, πρόσφατη και παλιότερη, γνωρίζουν ότι αυτό το μεγάλο και με πείρα δυναμικό κομμάτι της εργατικής τάξης μπορεί και σε αυτές τις συνθήκες να βάλει το μεγάλο αγκωνάρι για την ενίσχυση του μετώπου του ταξικού εργατικού κινήματος, το δυνάμωμα της κοινωνικής

συμμαχίας της εργατικής τάξης με τα εργαζόμενα στρώματα των αγροτών και αυτοαπασχολούμενων, απαραίτητη προϋπόθεση για τη συγκέντρωση δυνάμεων απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση του μεγάλου κεφαλαίου, για την απαλλαγή της εργατικής τάξης από τη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού συστήματος.

Δεν μας διαφεύγει ούτε στιγμή, ότι στο Συνέδριο μας έχουν στραμμένη την προσοχή τους και οι εχθροί της τάξης μας, κατασκευαστικές εταιρίες, όμιλοι, μεγαλοεργολάβοι, κατασκευαστές, κυβέρνηση και εργοδοτικός συνδικαλισμός, που συκοφαντούν και λοιδορούν το ταξικό κίνημα, που θα ήθελαν το Συνέδριο των οικοδόμων άνευρο και άοσμο, μακριά από ταξικές αναφορές, λιβανιστήρι της κυβέρνησης και του συστήματος.

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Είναι φανερό ότι σαν κλάδος αναλαμβάνουμε σοβαρό μερίδιο ευθύνης.

Σε περίοδο παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, περίοδο βαρβαρότητας του συστήματος, καλούμαστε να σταθμίσουμε τις ευθύνες μας, όχι στη βάση του **«τι μπορούμε»**, αλλά **«ποιες είναι οι ανάγκες»**.

Καλούμαστε, να ανέβουμε στο ύψος των απαιτήσεων, των αναγκών του κλάδου, της εργατικής τάξης γενικότερα, παρακάμπτοντας τις δυσκολίες που έτσι και αλλιώς θα υπάρχουν. Δεν θα διαψεύσουμε τις προσδοκίες των οικοδόμων και των άλλων εργαζόμενων που προσβλέπουν στον κλάδο των Κατασκευών.

Το Συνέδριο μας θα τοποθετήσει τον πήχη των απαιτήσεων πολύ ψηλά, εκεί που απαιτούν οι σύγχρονες ανάγκες των οικοδόμων και της τάξης μας συνολικά.

**Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ
ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΑ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΛΑΪΚΩΝ ΕΠΙΛΟΓΩΝ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΠΟΥ ΥΠΗΡΕΤΕΙ ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ**

Συνάδελφοι,

Από το βήμα του Συνεδρίου μας, εκφράζουμε τη συμπαράστασή μας σε όλους τους εργάτες, τις εργάτριες, που δίνουν τη μάχη ενάντια στην ασυδοσία της εργοδοσίας, συγκρούονται με την κυβερνητική πολιτική, την Ε.Ε.

Συμπαραστεκόμαστε σε όλους, που παλεύουν να έχουν δουλειά, αξιοπρεπή μισθό και μεροκάματο.

Συμπαραστεκόμαστε στον αγώνα των εργαζομένων με stage, για σταθερή και μόνιμη δουλειά.

Είμαστε αλληλέγγυοι με λαούς και κινήματα που παλεύουν ενάντια στην βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Είμαστε αλληλέγγυοι και στηρίζουμε τον αγώνα του Κουβανικού λαού για την αποφυλάκιση των πέντε Κουβανών πατριωτών που βρίσκονται φυλακισμένοι στις ΗΠΑ.

Είμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα του Κυπριακού λαού για μόνιμη και βιώσιμη λύση του Κυπριακού, με βάση τις αποφάσεις του ΟΗΕ.

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Πραγματοποιούμε το Συνέδριό μας σε μια ιδιαίτερα κρίσιμη περίοδο, τόσο για τον κλάδο μας, όσο γενικότερα για την εργατική τάξη. Τα προβλήματα που φόρτωσε στην πλάτη των λαϊκών στρωμάτων τις προηγούμενες δεκαετίες

το κεφάλαιο, με τις μπλε και πράσινες κυβερνήσεις του, μέρα με τη μέρα διογκώνονται, κάνουν δυσκολότερη τη ζωή μας.

Η καπιταλιστική ανάπτυξη, η ανταγωνιστικότητα, η μεγιστοποίηση των κερδών του κεφαλαίου, όχι μόνο δεν βελτίωσαν τη ζωή των λαϊκών στρωμάτων, όπως μας παραμύθιαζαν, κυβέρνηση, κεφάλαιο και κυβερνητικός-εργοδοτικός συνδικαλισμός, αντίθετα πρόσθεσαν νέα βάρη με την εμφάνιση της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης και την απαίτηση του κεφαλαίου να την ξεπεράσει περνώντας πάνω από το σώμα της εργατικής τάξης.

Τα προηγούμενα χρόνια κτυπήθηκαν, Συλλογικές Συμβάσεις που μεταφράζονται σε εξευτελιστικά μεροκάματα, ο σταθερός χρόνος εργασίας που αντικαταστάθηκε από τις ελαστικές μορφές απασχόλησης, τα 4ωρα, 3ωρα, τα stage, την ανασφάλιστη εργασία. Οι συντάξεις παραμένουν προνοιακό βοήθημα, με το 70% των συνταξιούχων να παίρνει σύνταξη κάτω από 600 ευρώ. Στην Παιδεία, την Υγεία, οι επενδύσεις των ιδιωτών γιγαντώνονται. Κάθε μέρα πολλαπλασιάζονται οι εργαζόμενοι που αγοράζουν ακριβότερα την υγεία, την εκπαίδευση των παιδιών τους. Όλα αυτά προκάλεσαν και προκαλούν φτώχεια, ανεργία, μιζέρια για την εργατική τάξη, για το κεφάλαιο όμως μεταφράζονται σε αμύθητο πλούτο.

Ο κλάδος των Κατασκευών είναι ανάμεσα στους πρώτους στη σειρά της κερδοφορίας. Τα στοιχεία είναι αδιάψευστα, προκλητικά. Στο πρώτο 9μηνο του 2009 οι εισηγμένες στο χρηματιστήριο κατασκευαστικές εταιρίες είχαν 169,5 εκατομμύρια ευρώ κέρδη. Το αντίστοιχο διάστημα του 2008, που ο κλάδος παρουσίαζε ήδη συρρίκνωση, τα κέρδη ήταν πολύ μεγαλύτερα και έφθασαν τα 430 εκατομμύρια ευρώ. Το 2009 οι τρεις μεγαλύτεροι μονοπωλιακοί όμιλοι σα σύνολο, «ΕΛΛΑΚΤΩΡ», J & P-ΑΒΑΞ και ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ, παρουσιάζουν αύξηση του περιθωρίου καθαρού κέρδους τους και διαθέτουν ανεκτέλεστο υπόλοιπο υπογεγραμμένων συμβάσεων σε Ελλάδα και εξωτερικό που πλησιάζει τα 10 δις ευρώ. Ο όμιλος «ΑΓΕΤ-ΗΡΑΚΛΗΣ» έφθασε το πρώτο τρίμηνο του 2009 να έχει καθαρά κέρδη 151 εκατομμύρια ευρώ.

Την ίδια στιγμή, πάνω από το 40% του κλάδου είναι άνεργοι. Χιλιάδες εργάτες σε όλη την αλυσίδα, εξόρυξη - μεταποίηση οικοδομικών υλικών - υπάλληλοι γραφείων - μισθωτοί τεχνικοί, σταθερά διογκώνουν τις στρατιές των ανέργων. Εκατοντάδες μικροεπιχειρήσεις αυτοαπασχολούμενων κλείνουν. Καθημερινά, γίνεται όλο και πιο καθαρό ότι αυτός ο τύπος ανάπτυξης όχι μόνο δεν μπορεί να λύσει λαϊκά προβλήματα, αντίθετα συσσωρεύει καινούργια στην κούρσα του ανταγωνισμού και της αύξησης της κερδοφορίας του.

Σήμερα, το κεφάλαιο, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η προηγούμενη της ΝΔ, οι άνθρωποί τους στο εργατικό κίνημα, αξιοποιούν την οικονομική καπιταλιστική κρίση για να κάνουν φθηνότερη την εργατική δύναμη. Αναγάγουν το ξεπέρασμά της σε «εθνική υπόθεση» για να πείσουν την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα, να γίνουν ξανά τα υποζύγια που θα σύρουν το κάρο της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Είναι προκλητικοί! Τα κέρδη του κεφαλαίου γιγαντώνονται καθημερινά, όμως ο αδυσώπητος ανταγωνισμός ζητά περισσότερα. Ζητά περισσότερο αίμα από την εργατική τάξη για να ξεπεράσει την κρίση του, να γιγαντώσει περισσότερο τα κέρδη του, να κερδίσει την κούρσα του ανταγωνισμού.

Τα στοιχεία από τους ισολογισμούς του πρώτου τριμήνου του 2009, που είδαν το φως της δημοσιότητας, είναι αποκαλυπτικά:

- ▶ Eurobank, συγκέντρωσε 81 εκατομμύρια ευρώ καθαρά κέρδη.
- ▶ Τράπεζα Κύπρου, 63 εκατομμύρια ευρώ και μέχρι το τέλος του 2009 ξεπέρασαν τα 300 εκατομμύρια ευρώ.
- ▶ Οι ανώνυμες εταιρίες και ΕΠΕ αύξησαν κατά 45 % τα ίδια κεφάλαιά τους, κατά 91% το ρευστό τους, κατά 127% τις συμμετοχές τους σε άλλες εταιρίες και κατά 60% τις πωλήσεις τους. Μάλιστα, σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, έχουν τα ίδια κέρδη με τα προηγούμενα χρόνια.

Επίσης, στα 392,3 εκατομμύρια ευρώ έφθασαν οι ελληνικές άμεσες επενδύσεις στην Βουλγαρία το 2008. Ενώ το σύνολο των ελληνικών άμεσων επενδύσεων για την περίοδο 1996 – 2008 διαμορφώθηκε στα 2,96 δις ευρώ.

Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση:

- ▶ Με τις εξευτελιστικές συμβάσεις που υπέγραψε η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, ο κατώτερος μισθός και το μεροκάματο έχουν διαμορφωθεί σε 740 και 33 ευρώ, αντίστοιχα.
- ▶ Θεωρεί ανεδαφικό το αίτημα για κατώτερο μισθό 1.400 ευρώ και κατώτερο μεροκάματο 80 ευρώ για τους οικοδόμους.
- ▶ Παρουσιάζει ως κοσμογονία, τα κουπόνια που μας γυρνάνε στην περίοδο της Κατοχής.
- ▶ Θεωρεί γενναιοδωρία το επίδομα πτωχοκομείου των 63 λεπτά την ημέρα.
- ▶ Δηλώνει, ότι θα καλύψει τα κενά στην εκπαίδευση με εθελοντισμό.

Την ίδια στιγμή:

- ▶ Η επίσημη ανεργία στη χώρα ξεπερνά το 10%.
- ▶ Οι εργαζόμενοι με μερική απασχόληση, με στοιχεία του ΙΚΑ ξεπερνούν τους 280 χιλιάδες.
- ▶ Οι εργαζόμενοι με τα προγράμματα της ντροπής των stage, που σε λίγο θα είναι άνεργοι, ξεπερνούν τις 30 χιλιάδες.
- ▶ Μόνο στο Δήμο της Αθήνας αποκλείστηκαν 3.078 παιδιά λαϊκών οικογενειών από τους Δημοτικούς παιδικούς σταθμούς, λόγω ανεπάρκειας υποδομών και οι γονείς, όσοι μπορούν, οδηγούνται στη λύση των ιδιωτικών και ακριβοπληρωμένων σταθμών.
- ▶ Η υποβάθμιση των δημόσιων νοσοκομείων οδηγεί χιλιάδες εργαζόμενους στα νύχια των εμπόρων της υγείας. 3.500 οργανικές θέσεις γιατρών και 25.000 θέσεις νοσηλευτικού προσωπικού είναι κενές, 150 κλίνες Μονάδων Εντατικής Θεραπείας (ΜΕΘ) δεν λειτουργούν λόγω έλλειψης προσωπικού.

Είναι ολοφάνερο, ότι παρά την οικονομική κρίση, οι ισχυροί όμιλοι δείχνουν κέρδη πολλών εκατομμυρίων ευρώ, ενώ από την άλλη το εισόδημα της

λαϊκής οικογένειας συρρικνώνεται. Αυτή η αντίφαση θα μεγαλώνει όσο κριτήριο θα είναι το καπιταλιστικό κέρδος και όχι η ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών.

Συνάδελφοι,

Κρίση υπάρχει, τη βιώνει σήμερα σύσσωμος ο καπιταλιστικός κόσμος, ανεξάρτητα αν κυβερνούν φιλελεύθεροι ή σοσιαλδημοκράτες. Είναι κρίση του συστήματος, κρίση καπιταλιστική, που προέκυψε από τη μεγάλη κερδοφορία του κεφαλαίου. Η κρίση δεν είναι ψέμα, παραμύθι. Ψέμα είναι, ότι ο καπιταλισμός μπορεί να γίνει υγιές σύστημα αν οι εργαζόμενοι δεχθούν να θυσιαστούν, προκειμένου να ενισχυθούν οι επιχειρήσεις και να αυξηθούν περισσότερο τα κέρδη τους.

Επομένως, χρειάζεται να συνειδητοποιηθεί από τους οικοδόμους, συνολικά από την εργατική τάξη, ότι η κρίση είναι ένα αντικειμενικό γεγονός που οφείλεται στη βασική αντίθεση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, όπου η δουλειά συνεχώς κοινωνικοποιείται, αλλά το αποτέλεσμά της το τσεπώνουν οι καπιταλιστές. Αυτή την ερμηνεία οφείλουμε να δώσουμε στον κλάδο, γιατί αυτή καθορίζει και τον προσανατολισμό του εργατικού κινήματος, αναδεικνύει τη βασική αντίθεση της κοινωνίας, **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ – ΚΕΦΑΛΑΙΟ**.

Απορρίπτουμε την ερμηνεία των αστών ιδεολόγων πολιτικών, οικονομολόγων, που εστιάζουν τις αιτίες της κρίσης σε στρεβλώσεις της καπιταλιστικής ανάπτυξης, στην κακή διαχείριση.

Το ζήτημα της κρίσης δεν είναι σημερινό. Ο Καρλ Μάρξ, από το 1847, έγραψε για την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, ότι αυτή είναι κυκλική και επαναληπτική, όσο ο πλούτος συγκεντρώνεται στα χέρια των λίγων και μεγαλώνει η φτώχεια για τους πολλούς, η κρίση θα είναι πιο βαθιά και σκληρή.

Δεν χρειάζονται μαντικές ικανότητες για να το ανακαλύψει κανείς. Με μια ματιά μπορεί να διαπιστώσει, από τη μία τη χλιδή, τον παρασιτισμό και το παρασιτικό τρόπο διαβίωσης μιας φούχτας καπιταλιστών και από την άλλη τη φτώχεια και την εξαθλίωση. Οι τρεις πλουσιότεροι άνθρωποι του πλανήτη έχουν

περισσότερο εισόδημα από 600 εκατομμύρια ανθρώπους στο λεγόμενο τρίτο κόσμο. Από την άλλη 3 δις άνθρωποι στον πλανήτη πίνουν νερό κάκιστης ποιότητας με συνέπεια 130.000 άνθρωποι να πεθαίνουν καθημερινά. Έξι εκατομμύρια παιδιά κάτω των 5 ετών πεθαίνουν κάθε χρόνο από την πείνα. Τρία δισεκατομμύρια άνθρωποι ζουν σε απόλυτη φτώχεια με 1-2 δολάρια την ημέρα. Αυτός είναι ο κόσμος τους, αυτός είναι ο καπιταλισμός, αυτά τα δεινά θα συνεχίζει να φέρνει στην εργατική τάξη όσο διαιώνίζεται.

Συνάδελφοι,

Αβίαστα, καταλήγουμε ότι:

- Οι θεωρίες, περί «ίσων ευθυνών» για την κρίση, στόχο έχουν να αποκρύψουν τις βαθύτερες αιτίες, να πείσουν την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα να πληρώσουν το μάρμαρο.
- Η κρίση είναι δημιούργημα του κεφαλαίου και αυτό πρέπει να πληρώσει, οι εργάτες δεν έχουν καμία ευθύνη.
- Την ανάπτυξη και την κερδοφορία του κεφαλαίου την πληρώσαμε, με χτύπημα των εργασιακών, ασφαλιστικών δικαιωμάτων, με εκατοντάδες νεκρούς στα κρεματόρια της εργοδοσίας.
- Αρνούμαστε να είμαστε τα υποζύγια, που θα μας φορτώσουν την κρίση τους, για να αυγατίσουν τα κέρδη τους.
- Η διέξοδος βρίσκεται στην πολιτικοποίηση των αγώνων, της σύγκρουσης με τα συμφέροντα της εργοδοσίας, της ανατροπής της εξουσίας του κεφαλαίου. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος για να βρουν λύση οι σύγχρονες ανάγκες της εργατικής τάξης.

Συνάδελφοι,

Σήμερα, έχουμε υποχρέωση να πάρουμε σοβαρά υπόψη στην οργάνωση της δουλειάς μας, τις εκτιμήσεις μας, τις αποφάσεις μας, ορισμένα νέα πολιτικά στοιχεία, για να βγάλουμε ασφαλή συμπεράσματα:

- Η κυβέρνηση, που προέκυψε από τις εκλογές του Οκτώβρη, είναι συνέχεια των προηγούμενων αντιλαϊκών κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Τα μέτρα, που έχει πάρει και αυτά που έχει εξαγγείλει, επιβεβαιώνουν αυτή μας την εκτίμηση.
- Το κεφάλαιο επέλεξε και επέβαλε με τους μηχανισμούς του την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για να εξασφαλίσει καλύτερες προϋποθέσεις για το πέρασμα των αντιλαϊκών μέτρων που είχαν προαποφασίσει. Ήταν επιλογή στρατηγικού χαρακτήρα από τη σκοπιά των ισχυρών οικονομικών συμφερόντων μέσα και έξω από τη χώρα.
- Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ επικαλείται λάθη της προηγούμενης για να δικαιολογήσει τα αντιλαϊκά μέτρα, προβάλλοντας φιλολαϊκό προσωπείο για να μετριάσει τις λαϊκές αντιδράσεις.
- Επιβεβαιώθηκε στους τέσσερις μήνες ότι η επιλογή του ΠΑΣΟΚ από το κεφάλαιο ήταν προαποφασισμένη και μελετημένη.
- Ο πρόεδρος και η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ ουσιαστικά συγκυβερνούν με το ΠΑΣΟΚ και τον ΣΕΒ

- Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με τη συμφωνία της ΝΔ και το αβαντάρισμα των άλλων κομμάτων του ευρωμονόδρομου, ικανοποιεί τις απαιτήσεις του κεφαλαίου εξαγγέλλοντας θύελλα ανατροπών στην κοινωνική ασφάλιση, τις εργασιακές σχέσεις, την παιδεία, την υγεία, την οικονομία.

Συνάδελφοι,

Οι εκτιμήσεις μας αυτές επιβεβαιώνονται κάθε μέρα από τις ίδιες τις εξελίξεις:

- α) Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ συνεχίζει το έργο της ΝΔ, όπως έκανε και η ΝΔ προηγούμενα. Μια μόνο απόδειξη: **κανένας αντεργατικός νόμος της ΝΔ δεν έχει καταργηθεί, όπως και η ΝΔ δεν κατήργησε κανένα νόμο του ΠΑΣΟΚ.**
- β) Τα μέτρα, που έχουν εξαγγείλει ότι θα πάρουν, δεν έχουν προσωρινό χαρακτήρα όπως δεν είχαν και τα προηγούμενα, ούτε επινοήθηκαν σήμε-

ρα. Προσωρινά, μπορεί να είναι γιατί τα επόμενα θα είναι ακόμα πιο επώδυνα. Είναι σχεδιασμένα δεκαετίες πριν και τώρα με αιχμή την οικονομική κρίση επιταχύνουν την εφαρμογή τους.

- γ) Τα μέτρα δεν εστιάζονται σε επιμέρους ζητήματα. Κτυπούν την καρδιά των δικαιωμάτων και τη ζωή της εργατικής τάξης. Είναι μέτρα για να επιταχύνουν την κερδοφορία του κεφαλαίου στη φάση της ανάκαμψης και μετά.
- δ) Οι εσωτερικές αντιθέσεις του κεφαλαίου, για το ποιος θα φάει ποιόν, ποιος θα κερδίσει την κούρσα του ανταγωνισμού, δεν μπαίνουν εμπόδιο ώστε να οργανώνουν ενιαία την επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη, να ζητούν την επιβολή του νόμου της ζούγκλας, προκειμένου να αυγατίσουν τα κέρδη τους.
- ε) Στη γραμμή αυτή είναι στρατευμένα, τα Μ.Μ.Ε., έντυπα και ηλεκτρονικά, που ελέγχονται από το μεγάλο κεφάλαιο, οι βαρόνοι της δημοσιογραφίας, όλος ο καλοταϊσμένος και καλοπληρωμένος κόσμος της αστικής τάξης, διάφορα άλλα ραμολί, τύπου Μαρίνου, Μητσοτάκη, κ.ά., όλοι στη γραμμή να σωθεί η οικονομία των καπιταλιστών. Όλοι μαζί λοιδορούν, βρίζουν, χλευάζουν τους εργάτες, το ταξικό κίνημα, που δε σκύβει, δεν υποτάσσεται, παλεύει για το δίκιο του, για τα δικαιώματά του. Ο πόνος τους δεν περιορίζεται στην οικονομία. Αυτοί ξέρουν καλύτερα από τον καθένα ότι η οικονομία είναι η βάση της πολιτικής και ως παπαγαλίζουν το αντίθετο. Αυτό που τους προκαλεί αϋπνία δεν είναι η απεργία, αλλά το περιεχόμενο της απεργίας, η πολιτικοποίηση του αγώνα. Αυτό που τους κόβει την αναπνοή είναι ότι οι εργάτες δεν ζητάνε τα αποφάγια τους, ζητάνε όλο το φαί, όλο τον πλούτο που παράγουν. Τους κόβει κρύος ιδρώτας γιατί η εργατική τάξη, αργά αλλά σταθερά, συνειδητοποιεί ότι μόνο με την ανατροπή της εξουσίας τους θα απαλλαχτεί από την καπιταλιστική βαρβαρότητα. Αυτή την εξέλιξη

θέλουν να επιβραδύνουν, γιατί για να την ματαιώσουν είναι αδύνατον, μόνο «αν βγει ο ήλιος από τη δύση». Γι' αυτό έχουν εξαγριωθεί και βομβαρδίζουν όλοι μαζί καταγα-

γέλλοντας την ταξική πάλη ως ξεπερασμένη και εύρημα των κομμουνιστών.

Συνάδελφοι,

Ο δρόμος για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών της εργατικής τάξης είναι αναγκαστικά υποταγμένος στην καταδίκη, την ανατροπή του σημερινού καπιταλιστικού τύπου ανάπτυξης που υπηρετεί τους λίγους, τα μονοπώλια και το κεφάλαιο. Είναι ώριμος και αναγκαίος ο αγώνας για άλλο δρόμο ανάπτυξης, που έχει ως στόχο την ικανοποίηση των εργατικών και λαϊκών αναγκών.

Σήμερα, υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις, όλες οι δυνατότητες για να ζουν οι άνθρωποι καλύτερα. Με αυτή την προοπτική πρέπει να συνδεθούν οι αγώνες μας. Εξουσία για το λαό και όχι για τους λίγους.

Σε αυτή τη βάση, θα προσπαθήσουμε στο Συνέδριό μας να ανοίξουμε τη συζήτηση και να αναδείξουμε τα μέτωπα πάλης που έχουμε μπροστά μας.

ΑΝΕΡΓΙΑ

Συνάδελφοι,

Σήμερα, ο κλάδος βιώνει τη μεγαλύτερη ανεργία σε ποσοστό ανέργων, αλλά και σε βάθος χρόνου, σε σχέση με την τελευταία τριανταπενταετία.

Με βάση τα στατιστικά στοιχεία, το 2009 σχετικά με το 2008, η πτώση της οικοδομικής δραστηριότητας αυξήθηκε 29,5%. Τα στοιχεία αυτά αυξάνονται προς τα πάνω γιατί εκατοντάδες οικοδομές εξελίσσονται με αργούς ρυθμούς και εκατοντάδες άδειες που προσμετρούν στην οικοδομική δραστηριότητα δεν έχουν μπει στη διαδικασία της κατασκευής. Συνυπολογίζοντας και τα μεγάλα έργα που τελείωσαν είναι φανερό ότι η πτώση της οικοδομικής δραστηριότητας, που φαίνεται στα στατιστικά στοιχεία, είναι πολύ κάτω από την ανεργία που βιώνει ο κλάδος.

Εκτιμάμε, ότι το ζήτημα της ανεργίας πρέπει να το προσεγγίσουμε από διαφορετική σκοπιά σχετικά με άλλες περιόδους, για να εξάγουμε πιο ασφαλή συμπεράσματα, για να προσανατολίσουμε πιο αποτελεσματικά τον αγώνα μας.

Ποια είναι αυτά:

1. Η συντριπτική πλειοψηφία του κλάδου συνεχίζει να δουλεύει στη συμβατική οικοδομή.
2. Η ανεργία ξέσπασε στην αρχή δειλά και στην πορεία οξύνθηκε με την εμφάνιση της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης.
3. Η ανάκαμψη της οικονομικής κρίσης για τον κλάδο θα αργήσει γιατί ήδη υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες απύλητα διαμερίσματα, τα λαϊκά νοικοκυριά είναι χρεωμένα στις τράπεζες άρα δεν μπορούν να προσθέσουν νέα βάρη για την απόκτηση κατοικίας.
4. Η ανεργία, τα χαμηλά μεροκάματα, οι νέες εργασιακές σχέσεις, είναι αποτρεπτικός παράγοντας γιατί ούτε αποθέματα έχει ο εργαζόμενος, ούτε δάνειο μπορεί να εξοφλήσει για να πάρει κατοικία.
5. Η καταστροφή της μικρής και μεσαίας αγροτιάς, ο οικονομικός στραγγαλισμός των μικρών επιχειρήσεων, των αυτοαπασχολούμενων, κάνει αδύνατη ακόμα και τη σκέψη της κατασκευής ή της αγοράς κατοικίας.
6. Δημόσια έργα, που θα μπορούσαν να απορροφήσουν μέρος του κλάδου, δε φαίνονται στον ορίζοντα.
7. Η εμπορευματοποίηση της γης και ο έλεγχος των βασικών μέσων παραγωγής οικοδομικών υλικών από μια φούχτα καπιταλιστές είναι αποτρεπτικοί παράγοντες για την απόκτηση κατοικίας από τα λαϊκά στρώματα.

Συνάδελφοι,

Αυτά είναι στοιχεία που καταδεικνύουν ότι η ανεργία θα πάρει μεγάλες διαστάσεις, θα δυσκολέψει ακόμα περισσότερο η επιβίωση των οικογενειών του κλάδου, ιδιαίτερα στα μεγάλα αστικά κέντρα.

Άλλα στοιχεία που πρέπει να εκτιμήσουμε είναι τα εξής:

- Τα ενοίκια σε όλες τις πόλεις έχουν απογειωθεί. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι το ενοίκιο εξανερμίζει το 25-30% του οικογενειακού εισοδήματος.
- Χιλιάδες οικογένειες ζουν σε ακατάλληλα σπίτια, σε τρώγλες, σε υπόγεια ακόμα και στο δρόμο.
- Χιλιάδες οικογένειες ζουν σε σπίτια με λειψή έως ανύπαρκτη αντισεισμική θωράκιση.
- Στον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας το 2009 έγιναν 150 χιλιάδες αιτήσεις για επιδότηση ενοικίου, ενώ παράλληλα είναι εκατοντάδες χιλιάδες αυτοί που δικαιούνται σπίτι, όχι όμως και επιδότηση.
- Η οικογένεια που θα αποφασίσει να αποκτήσει στέγη πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι θα τη στραγγαλίσουν οι τράπεζες, ότι θα πληρώσει πανάκριβα το κλουβί που θα επιλέξει.

Την ίδια στιγμή

- Δεκάδες χιλιάδες οικοδόμοι είναι άνεργοι.
- Χιλιάδες εργάτες, εργάτριες, υπάλληλοι, απολύονται.
- Χιλιάδες μηχανικοί, αρχιτέκτονες, είναι άνεργοι ή δουλεύουν με μπλοκάκι.
- Η χαλυβουργία, η τσιμεντοβιομηχανία περιορίζουν την παραγωγή, εργάτες μπαίνουν σε διαθεσιμότητα, ζουν το μαρτύριο της αβεβαιότητας, απολύονται.
- Ο πρωτογενής τομέας εξόρυξης πρώτων υλών οικοδομικών υλικών περιορίζεται και εκατοντάδες εργάτες παίρνουν το δρόμο της ανεργίας.
- Εκατοντάδες βιοτεχνίες, οικογενειακές επιχειρήσεις κλείνουν.

Συνέπεια αυτής της κατάστασης είναι η διόγκωση της ανεργίας, της φτώχειας, της ανέχειας.

Συνάδελφοι,

Εδώ υπάρχει μια τεράστια αντίφαση. Από τη μία οι ανάγκες στέγασης των λαϊκών στρωμάτων, ανάγκες για έργα υποδομής και από την άλλη τεράστια ανεργία στον κλάδο, κλείσιμο επιχειρήσεων κλπ.

Αυτή η αντίφαση, όχι μόνο δεν μπορεί να λυθεί στα πλαίσια του σημερινού συστήματος, αλλά συνεχώς θα οξύνεται, γιατί θεό του έχει το κέρδος και όχι τις λαϊκές ανάγκες. Οι κατασκευαστές δεν φτιάχνουν σπίτια για να στεγάσουν τους άστεγους, αλλά για να τα οικονομήσουν. Δεν κατασκευάζουν διαμερίσματα για να δώσουν δουλειά στους εργάτες, αλλά για να τους εκμεταλλεύονται. Η ανεργία, η εκμετάλλευση, για τους οικοδόμους

και όλους τους εργάτες θα δικαιωνίζονται όσο δικαιώνεται αυτό το σύστημα. Αυτή την αντίφαση καλείται να λύσει το κίνημα.

Με την έννοια αυτή, τα συμφέροντα των οικοδόμων ταυτίζονται με τα συμφέροντα όλων των εργαζόμενων και μπορούν να ικανοποιηθούν στα πλαίσια μιας σχεδιασμένης ανάπτυξης, που θα έχει στόχο την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών.

Δεν κλείνουμε τα μάτια, δεν παραιτούμαστε από το μέτωπο που έχουμε ανοίξει για την αναθέρμανση της οικοδομικής δραστηριότητας, της ανακούφισης των ανέργων. Έχουμε πλήρη επίγνωση ότι είναι χιλιάδες οι συνάδελφοι που ζουν το μαρτύριο της ανεργίας, είναι χιλιάδες οι συνάδελφοι που δεν μπορούν να θεωρήσουν ούτε το βιβλιάριο υγείας. Είναι εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες οι συνάδελφοι που έχουν πάρει το δρόμο της μετανάστευσης για να βρουν δουλειά κακοπληρωμένη, ανασφάλιστη και σε ιδιαίτερα άσχημες συνθήκες σε χώρες όπως, Βουλγαρία, Ρωσία, Ντουμπάη, Ρουμανία, και αλλού.

Δεν εγκαταλείπουμε, ούτε στο ελάχιστο, το διεκδικητικό μας πλαίσιο. Το αμέσως επόμενο διάστημα η νέα Διοίκηση, με βάση και τις αποφάσεις του

Συνεδρίου μας, θα πρέπει αποφασιστικά να προσανατολίσει τη δουλειά μας σε αυτό το μέτωπο.

Συνάδελφοι,

Η αναμφισβήτητη πίεση της ανεργίας και η κατάσταση που δημιουργεί στον κλάδο δεν μπορεί να μας παρασύρει σε εφήμερες και προσωρινές λύσεις. Εμείς, μόνιμα και σταθερά, απαιτούμε να γίνουν έργα που να ικανοποιούν τις λαϊκές ανάγκες και να βελτιώνουν τη ζωή της εργατικής τάξης και όχι τα συμφέροντα του κεφαλαίου, όπως έργα αντισεισμικής θωράκισης και αντιπλημμυρικής προστασίας, σχολεία, νοσοκομεία κ.ά.

Παλεύουμε, να γίνουν έργα, παράλληλα όμως, είμαστε ενάντια στην συγχρηματοδότηση Δημόσιου - ιδιωτικού τομέα (ΣΔΙΤ), που ο λαός πληρώνει δύο και τρεις φορές την κατασκευή τους.

Συμφωνούμε, να κατασκευαστούν δημόσιοι χώροι άθλησης, γήπεδα κλπ. όμως παλεύουμε για μαζικό αθλητισμό ενάντια στον πρωταθλητισμό, παλεύουμε ενάντια στο ξεπούλημα των αθλητικών εγκαταστάσεων των Ολυμπιακών αγώνων και σε λίγο των εγκαταστάσεων των Μεσογειακών αγώνων στο Βόλο και τη Λάρισα.

Παλεύουμε, για την ανάπτυξη της οικοδομικής δραστηριότητας, παράλληλα όμως αναδεικνύουμε ότι, όσο η κατοικία είναι εμπόρευμα, όσο η γη αποτελεί εμπόρευμα, όσο τα

μέσα παραγωγής οικοδομικών υλικών τα εξουσιάζουν μια χούφτα καπιταλιστές, η κατοικία θα συνεχίσει να είναι εμπόρευμα, αντί κοινωνικό αγαθό, θα τη στερείται η λαϊκή οικογένεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Συνάδελφοι,

Η Κοινωνική Ασφάλιση αποτέλεσε πεδίο σύγκρουσης του εργατικού κινήματος με τις δυνάμεις του κεφαλαίου τα τελευταία ενενήντα χρόνια.

Αίτημα για Ταμείο Κοινωνικής Ασφάλισης το εργατικό κίνημα είχε από τις πρώτες εργατικές οργανώσεις που δημιουργήθηκαν. Ανεξάρτητα, από τον τρόπο που διαμορφώνονταν τα αιτήματα, σημασία έχει ότι το κίνημα διεκδικούσε με αυτή τη μορφή ένα μέρος από την υπεραξία που παρήγαγαν οι εργάτες και το καρπώνονταν οι εργοδότες. Διεκδικούσε, σύνταξη, ιατροφαρμακευτική, νοσοκομειακή περίθαλψη.

Η ικανοποίηση αυτού του αιτήματος των εργατών απαιτούσε μείωση των κερδών του κεφαλαίου. Αυτό ήταν που δημιουργούσε τη σύγκρουση ανάμεσα στην εργατική τάξη και το κεφάλαιο. Αναδεικνυε, δηλαδή, την αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας.

Η ίδρυση των Ταμείων Κοινωνικής Ασφάλισης είναι αποτέλεσμα σύγκρουσης, διαρκούς πάλης της εργατικής τάξης, με το κεφάλαιο, τις κυβερνήσεις του και τον κυβερνητικό-εργοδοτικό συνδικαλισμό εκείνης της εποχής.

Στα χρόνια που ακολούθησαν συνοδεύτηκαν από σκληρές συγκρούσεις γιατί η αστική τάξη προσπαθούσε από τη μια να μειώσει αυτές τις παροχές, από την άλλη το ταξικό εργατικό κίνημα πάλευε για τη διεύρυνση τους. Συνεχής ταξική διαπάλη, η εργοδοσία είχε στόχο την αύξηση του κέρδους, αντίθετα οι εργαζόμενοι πάλευαν για τη βελτίωση της ζωής τους και των συνταξιούχων.

Για παράδειγμα, η εξέλιξη της μεγαλύτερης απεργίας του κλάδου και η μεγάλη σύγκρουση με την αστυνομία, την 1^η Δεκέμβρη του 1960, κύριο αίτημα είχε την απόσυρση του αντιασφαλιστικού νομοσχεδίου, που προέβλεπε την αύξηση των ημερών εργασίας στις 4.050 για τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος, αντί των 2.500 που ίσχυε μέχρι τότε.

Στην μεταπολίτευση, ο κλάδος έβαλε έντονα το ζήτημα της μείωσης του ορίου συνταξιοδότησης. Η μείωση στα 58 από τα 60 χρόνια, το 1984, συνοδεύτηκε από 35 απεργίες και άλλες μαχητικές μορφές πάλης του οικοδομικού κινήματος.

Η επίθεση στην Κοινωνική Ασφάλιση και το «ξεκαλούπωμα» των δικαιωμάτων ξεκίνησε με το νόμο 1902 του Σουφλιά, που άρχιζε να βάζει χέρι στις αναπηρικές συντάξεις. Στη συνέχεια, με τον 2084/1992, το γνωστό νόμο Σιούφα και ακολούθησαν οι νόμοι του ΠΑΣΟΚ, 2676/1999 νόμος Παπαϊωάννου, 3239/2002 νόμος Ρέππα και τέλος 3655/2008 νόμος Πετραλιά.

Συνάδελφοι,

Τρία ζητήματα πρέπει να σημειώσουμε, κλειδιά , για να εξάγουμε ασφαλή συμπεράσματα για την πορεία ανατροπής της Κοινωνικής Ασφάλισης:

1. Η επίθεση ξεκίνησε και στην πορεία διογκώθηκε μετά τις ανατροπές των σοσιαλιστικών χωρών.
2. Η επίθεση στη Κοινωνική Ασφάλιση οξύνθηκε μαζί με την όξυνση της ανταγωνιστικότητας του κεφαλαίου, το κυνήγι για περισσότερα κέρδη, την καπιταλιστική ανάπτυξη.
3. Η Κοινωνική Ασφάλιση δέχτηκε ισχυρά πλήγματα όταν το εργατικό κίνημα χτυπήθηκε από τη σοσιαλδημοκρατία και τον οπορτουνισμό.

Αναφέρουμε αυτά τα στοιχεία για να καταδείξουμε ότι τα όσα παπαγαλίζουν οι κυβερνήσεις της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, τα παπαγαλάκια τους και άλλοι φωστήρες της καπιταλιστικής ανάπτυξης για μέτρα νοικοκυρέματος της Κοινωνικής Ασφάλισης, γιατί έχει αλλάξει προς το χειρότερο η σχέση εργαζόμενου-συνταξιούχου, δεν είναι τίποτα άλλο παρά κουρνιαχτός για να κρύψουν ότι η Κοινωνική Ασφάλιση είναι βαθύ ταξικό ζήτημα, είναι κόστος για τους εργοδότες, κατά συνέπεια βαρίδι για τα κέρδη τους και έχουν αναλάβει την υποχρέωση να τους απαλλάξουν πάση θυσία.

ΝΔ και ΠΑΣΟΚ πέρασαν 5 αντιασφαλιστικούς νόμους επικαλούμενοι τη σωτηρία της Κοινωνικής Ασφάλισης, για 20-30-40 χρόνια. Σήμερα, επανέρχεται η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με πανομοιότυπα επιχειρήματα, ως νέος μεσσίας που θα σώσει το ασφαλιστικό σύστημα.

Ο κοινωνικός διάλογος, κυβέρνησης - ΣΕΒ - πλειοψηφίας ΓΣΕΕ που πετσόκοψαν την Κοινωνική Ασφάλιση τα προηγούμενα χρόνια, τώρα βαφτίστηκε *διαβούλευση*. Όπως όμως κι

αν τον βαφτίσουν το σίγουρο είναι ότι δεν αλλάζει η ουσία, τα ίδια κοράκια κράζουν για να ξεσκίσουν ό,τι έχει απομείνει από αυτό που λέμε Κοινωνική Ασφάλιση.

Μας μιλούν για ελλείμματα όταν αυτές οι κυβερνήσεις και πολιτικές έχουν απόλυτα την ευθύνη για τα ελλείμματα και τη δεινή οικονομική θέση των Ταμείων.

Για 25 χρόνια το ΙΚΑ έσπρωχνε δις στις τράπεζες χωρίς να πληρώνουν τόκο, ενώ δανείζονταν με τρέχον επιτόκιο για τις ανάγκες του. Μόνο από τη διαφυγή τόκων αυτή την περίοδο το ΙΚΑ έχασε 58 δις ευρώ, 3,5 δις ευρώ χάθηκαν στο τζογάρισμα στο χρηματιστήριο. Μέχρι το 2002 το Κράτος οφείλει στο ΙΚΑ 2 δις ευρώ από τη τριμερή χρηματοδότηση. Μόνο το 2007 η εισφοροδιαφυγή έφθασε τα 4 δις ευρώ. Το Κράτος χρωστάει στα Ταμεία 8 δις ευρώ και 7,5 δις ευρώ οι ιδιώτες. Αυτά είναι ένα μέρος από τη λεηλασία που έγινε τα προηγούμενα χρόνια στην Κοινωνική Ασφάλιση. Αν προσθέσουμε, τη μόνιμη εισφοροδιαφυγή και εισφοροκλοπή, τις διάφορες ρυθμίσεις που γίνονται κατά καιρούς στο κεφάλαιο και χάνονται δις εύρο, είναι σίγουρο ότι οι αριθμοί εκτινάσσονται πολύ ψηλά. Αυτή είναι η αιτία της αδυναμίας της Κοινωνικής Ασφάλισης και όχι τα όσα αραδιάζει ο Πρωθυπουργός και ο υπουργός Εργασίας για να τρομοκρατήσει τους ασφαλισμένους να δεχτούν τη συθέμελη ανατροπή της Κοινωνικής Ασφάλισης.

Μιλούν για δυσμενή σχέση εργαζόμενου – συνταξιούχου, όταν η ανεργία επίσημα είναι στο 10%, ανεπίσημα είναι πολύ παραπάνω, όταν νόμιμα 30 χιλιάδες εργαζόμενοι με stage δουλεύουν ανασφάλιστοι.

Μιλούν για δυσμενή σχέση, όταν στην επαρχία χιλιάδες οικονομικοί μετανάστες δουλεύουν στην οικοδομή με ασφάλιση του ΟΓΑ για να αποφεύγουν το χαράτσι των 125 ενσήμων και οι κατασκευαστές εμπορεύονται τη ασφάλιση τους 350 ημέρες το χρόνο.

Μιλούν για δυσμενή σχέση, όταν στο νέο, τη νέα απαγορεύουν στην ουσία να κάνουν οικογένεια γιατί δεν μπορούν να ζήσουν ούτε με τα 400 ευρώ των stage, ούτε τα 700 της Ε.Γ.Σ.Σ.Ε. που υπογράφουν οι ίδιοι, ούτε με το χαρτζιλίκι από τους γονείς στην μακρόχρονη ανεργία που τους έχουν καταδικάσει.

Το νέο αντιασφαλιστικό έκτρωμα, που ισχυρίζονται ότι θα προκύψει από τη λεγόμενη διαβούλευση, κυβέρνησης – ΣΕΒ – πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ, είναι προαποφασισμένο, έχει όλα εκείνα τα στοιχεία για την πλήρη ανατροπή της Κοινωνικής Ασφάλισης. Το μόνο που επιδιώκουν είναι να νομιμοποιήσουν και να δώσουν δημοκρατική χροιά στο μακέλεμα των εργαζομένων.

Η ιεροτελεστία, περί διαβούλευσης, που έχουν σκαρώσει κυβέρνηση – ΣΕΒ και πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, είναι βρώμικη και αποπροσανατολιστική. Είναι τα ίδια κοράκια που συμμετείχαν και στο νόμο Γιαννίτση, είναι οι ίδιοι επιστημονικοί συνεργάτες, Σπράου και

Τήνιος, που υποτίθεται μελετούν το Ασφαλιστικό μέχρι τον Απρίλη, έχουν όμως από τώρα ανακοινώσει το αποτέλεσμα, το πλασάρουν από τα Μ.Μ.Ε., το αναμασάνε υπουργοί και άλλα στηρίγματα του κεφαλαίου, ώστε σιγά – σιγά να πείσουν την εργατική τάξη ότι πρέπει να υποστεί τις συνέπειες, διαφορετικά, τέλος η Κοινωνική Ασφάλιση.

Έχει αξία να μελετήσουμε καλύτερα το ζήτημα της θεσμοθέτησης της κατώτερης σύνταξης, τι σημαίνει για τον κλάδο.

Με βάση τα όσα έχουν λεχθεί μέχρι σήμερα και οι πρώτες ενδείξεις δείχνουν ότι θεσμοθετούν μια βασική σύνταξη, γύρω στα 360 ευρώ, που θα αποτελεί το ελάχιστο. Από κει και πέρα, το ύψος της σύνταξης θα εξαρτάται από το σύνολο των εισφορών και τον αριθμό των ενσήμων. Δηλαδή, όχι με βάση την τελευταία πενταετία, όπως προβλέπεται σήμερα. Έτσι, ο οικοδόμος που αγκομαχά να συγκεντρώσει 4.500 – 5.000 ένσημα σε όλο το ασφαλιστικό του βίο, είτε γιατί

του τα κλέβουν οι εργοδότες σε αριθμό και εισφορές, είτε γιατί υπάρχει ανεργία, είτε γιατί δεν επιτρέπουν οι καιρικές συνθήκες να δουλέψει, δεν θα πάρει πάνω από 360 – 400 ευρώ σύνταξη. Αυτή είναι η ωμή πραγματικότητα, σε αυτή τη σύνταξη καταδικάζουν τους απόμαχους της δουλειάς. Γι' αυτό αναμασάνε την εθελούσια παραμονή στην εργασία μέχρι τα 70 – 75 χρόνια, γιατί η σύνταξη δε θα φθάνει το συνταξιούχο ούτε για 10 μέρες.

Οι δομικές αλλαγές, που παπαγαλίζει η κυβέρνηση, στην κυριολεξία ανατρέπουν την Κοινωνική Ασφάλιση:

- Αυξάνουν το όριο συνταξιοδότησης στα 65-70 χρόνια.
- Καταργούν τα ΒΑΕ.
- Καταργούν τις κατώτερες συντάξεις.
- Καταργούν τον κοινωνικό χαρακτήρα της Κοινωνικής Ασφάλισης, με την εφαρμογή της πλήρους ανταποδοτικότητας.
- Απαλλάσσουν τους εργοδότες από την υποχρέωση να ασφαλίζουν τους εργαζόμενους και το Κράτος από τη συμμετοχή του στην Κοινωνική Ασφάλιση, αν ποτέ συμμετείχε.

Συνάδελφοι,

Η κατάργηση του κοινωνικού χαρακτήρα της Ασφάλισης θα είναι ολέθρια για όλους τους ασφαλισμένους. Οι αναπηρικές συντάξεις, οι συντάξεις από εργατικό ατύχημα, η νοσοκομειακή περίθαλψη, τα φάρμακα, θα πάρουν ανταποδοτικό χαρακτήρα, δηλαδή, «πληρώνεις θα παίρνεις», «δεν έχεις λεφτά ίσον θάνατος».

Η επίθεση δεν θα περιοριστεί στα συνταξιοδοτικά, αλλά στο σύνολο των εισφορών που πληρώνει ο εργοδότης για τον εργαζόμενο.

Η ασφάλιση του οικοδόμου στοιχίζει στον εργοδότη μαζί με το δωροαδειόσημο 85% επί του ημερομισθίου. Αυτό είναι βαρίδι για τα κέρδη τους γι' αυτό θέλουν να το καταργήσουν.

Πρακτικά σημαίνει, σταδιακή κατάργηση του δωροαδειόσημου, απαλλαγή των εργοδοτών από την υποχρέωση να ασφαλίζουν τους εργαζόμενους, πλήρη ιδιωτικοποίηση της ιατρικής, φαρμακευτικής, νοσοκομειακής περίθαλψης, σταδιακή κατάργηση της συμμετοχής των εργοδοτών στον ΟΑΕΔ, τον ΟΕΕ, τον ΟΕΚ.

Αυτή είναι η μείωση του μη μισθολογικού κόστους που έχει κάνει παντιέρα η Ε.Ε., το κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις τους γιατί εμποδίζει την κερδοφορία του κεφαλαίου.

Παράλληλα όμως, αυτά τα μέτρα ανοίγουν διάπλατα επιχειρηματικούς ορίζοντες στο κεφάλαιο. Οι ασφαλιστικές εταιρίες θα θησαυρίσουν με τα διάφορα πακέτα συμβολαίων που θα βγάλουν στην αγορά για να δελεάσουν τα θύματα που θα προκαλέσουν οι ανατροπές στην Κοινωνική Ασφάλιση.

Σήμερα, οι οικοδόμοι, με δεδομένη την ανεργία στον κλάδο, αδυνατούν να συγκεντρώσουν 70 ημέρες εργασίας για να θεωρήσουν το βιβλιάριο υγείας. Πως θα μπορούν να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις των ασφαλιστικών εταιριών και με συμβόλαια ιδιαίτερα επώδυνα για τον κλάδο που συγκαταλέγεται στα επικίνδυνα επαγγέλματα;

Συνάδελφοι,

Είναι φανερό, ότι ο πλούτος που παράγει η εργατική τάξη είναι αμύθητος. Είναι ικανός να εξασφαλίσει υψηλές παροχές σε ποιότητα και ποσότητα στους ασφαλισμένους, να εξασφαλίσει αξιοπρεπή σύνταξη, να μειωθεί το όριο συνταξιοδότησης. Αυτό όμως για να συμβεί απαραίτητη προϋπόθεση είναι η μείωση του ποσοστού κέρδους των κατασκευαστικών εταιριών και ομίλων, γενικά του κεφαλαίου. Αυτός είναι ο ένας και μοναδικός παράγοντας της προσπάθειας ανατροπής της Κοινωνικής Ασφάλισης, όλα τα άλλα είναι αντάρα για να κρύψουν την αλήθεια.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΜΕΤΡΑ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Συνάδελφοι,

Τα στοιχεία, από την απώλεια της ζωής εκατοντάδων συναδέλφων κάθε χρόνο στα κάτεργα της εργοδοσίας, πραγματικά είναι συγκλονιστικά. Πρόκειται για ανελέητο πόλεμο του κεφαλαίου σε βάρος της ζωής των εργατών που του προσθέτει κέρδος στην ασταμάτητη κούρασα της ανταγωνιστικότητας, της ανάπτυξης, που το μοναδικό καύσιμο είναι το αίμα της εργατικής τάξης.

Κάθε χρόνο, ο κλάδος των Κατασκευών πληρώνει με δεκάδες ζωές, με εκατοντάδες σακατεμένους τα κέρδη των κατασκευαστικών εταιριών και ομίλων, τα κέρδη των εμπόρων της κατοικίας. Μόνο την τελευταία δεκαετία οι νεκροί εργάτες ήταν 1.230 και από αυτούς οι οικοδόμοι ήταν πάνω από 600.

Παρότι είναι γνωστό ότι δεν υπάρχει πλήρη καταγραφή των εργατικών ατυχημάτων, χαρακτηριστικά είναι και τα στοιχεία του ΙΚΑ για το 2006. Από τα 12.845 ατυχήματα το 26% αφορά τον κλάδο των Κατασκευών, παρότι ο κλάδος αποτελεί το 13,6% του συνόλου των ασφαλισμένων του ΙΚΑ. Αντιστοιχούν 13 ατυχήματα για κάθε 1.000 εργάτες στις Κατασκευές, δείκτης από τους μεγαλύτερους.

Πρέπει να επισημανθεί ότι τα τελευταία χρόνια παρουσιάζεται μια τάση μείωσης του συνολικού αριθμού των εργατικών ατυχημάτων και στον κλάδο των Κατασκευών. Το γεγονός αυτό συχνά χρησιμοποιείται από τους εργοδότες ως απόδειξη της βελτίωσης των συνθηκών εργασίας. Στην πραγματικότητα όμως αυτή η πώση απεικονίζει τη μείωση της παραγωγικής δραστηριότητας στον κλάδο, την αύξηση της ανεργίας.

Το 2009 τα καταγεγραμμένα θανατηφόρα είναι 30 στον κλάδο. Αυτή είναι η συμβολή του κλάδου, αλλά και συνολικά των εργατών, στην καπιταλιστική ανάπτυξη.

Η αιμορραγία σε ζωές εργατών στη μηχανή της ανάπτυξης του κεφαλαίου δεν είναι ελληνικό φαινόμενο, ούτε μόνο των ελληνικών κυβερνήσεων. Είναι φόρος αίματος της εργατικής τάξης στην κερδοφορία του κεφαλαίου, του καπιταλιστικού συστήματος, ανεξάρτητα αν στην εξουσία βρίσκονται φιλελεύθερες ή σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις, που θυσιάζει ανθρώπινες ζωές για να αυγατίσει τα κέρδη του. Το 2007, στην Ευρώπη έφθασαν τις 10.000 τα θανατηφόρα «ατυχήματα» και τα 7 εκατομμύρια άγγιξαν συνολικά τα εργατικά «ατυχήματα».

Ειδικά στις χώρες της Ε.Ε. των «27»:

- ▶ Κάθε χρόνο οι νεκροί εργάτες από «ατυχήματα» είναι 5.720.
- ▶ Κάθε χρόνο πεθαίνουν από επαγγελματικές ασθένειες 159.000 εργάτες.
- ▶ 20 εκατομμύρια εργάτες περίπου αντιμετωπίζουν κάποιο πρόβλημα υγείας, λόγω συνθηκών εργασίας.

Όσο θα αυγατίζουν τα κέρδη του κεφαλαίου, τόσο θα μεγαλώνει ο αριθμός των εργατών που δεν θα γυρίζουν στο σπίτι τους, που θα σακατεύονται, θα μένουν ανάπηροι σε όλη τους τη ζωή. Η αιμορραγία σε ανθρώπινες ζωές θα συνεχίζεται και θα οξύνεται όσο θα υπάρχουν κόμματα και πολιτικές που υπηρετούν τα συμφέροντα της πλουτοκρατίας. Όσο το καπιταλιστικό κέρδος θα καθορίζει την τύχη των εργατών, των εργαζομένων, όσο το κέρδος θα καθορίζει το μεροκάματο, τις εργασιακές σχέσεις, το εργασιακό περιβάλλον, την παιδεία, την υγεία.

Αυτοί οι παράγοντες καθορίζουν την πολιτική των κυβερνήσεων που εναλλάσσονται στην εξουσία, πολιτικές που έχουν την απόλυτη ευθύνη για τα εγκλήματα στους τόπους δουλειάς, πολιτικές που αφήνουν ασύδοτους τους εργοδότες, να ματώνουν κάθε μέρα τον κλάδο, τους εργάτες γενικά, για να αυγατίζουν τα κέρδη τους.

Συνάδελφοι,

Θα έχει ιδιαίτερη αξία και θα είναι θετικό βήμα για τον κλάδο στο 22^ο Συνέδριό μας να ανοίξουμε ακόμα παραπέρα αυτό το ζήτημα, αναδεικνύοντας το σε όλες τις διαστάσεις, βγάζοντας το από τα στενά όρια του χώρου δουλειάς, του ατυχήματος, των ελλিপών μέτρων ασφάλειας.

Να ανοίξουμε το ζήτημα στη βάση συνολικά της «**πρώρης φθοράς της εργατικής δύναμης**», τις αιτίες, τους παράγοντες που επιδρούν, για να αναδείξουμε πόσο ρεαλιστικές και αναγκαίες είναι οι προτάσεις μας, επιστημονικά τεκμηριωμένες, ο ρόλος του παράγοντα κέρδους στη ζωή της εργατικής τάξης.

Όταν μιλάμε για εργατικό ατύχημα στο πίσω μέρος του μυαλού μας έχουμε κυρίως το ατύχημα, που προκύπτει από ελλιπή μέτρα προστασίας, που μπορεί να είναι θανατηφόρο ή βαρύς τραυματισμός. Οι συνθήκες όμως και οι όροι εργασίας μπορεί να οδηγήσουν και σε επαγγελματικές ασθένειες και σε πρόωρη φθορά της υγείας. Αυτό είναι τεράστιο ζήτημα και

περικλείει όλα εκείνα τα στοιχεία που έχουν να κάνουν με τις συνθήκες δουλειάς και τους επαγγελματικούς κινδύνους που περικλείει, τις εργασιακές σχέσεις, την ηλικία συνταξιοδότησης, το χρόνο εργασίας, αλλά και τις συνθήκες διαβίωσης, το τόπο κατοικίας, τον ελεύθερο χρόνο, το χρόνο ανάπαυσης, τη διατροφή κλπ.

Ο οικοδόμος, ο εργαζόμενος, που μπορεί ποτέ να μην έχει υποστεί ατύχημα, δε σημαίνει ότι έχει γλιτώσει από την αδηφαγία του κεφαλαίου. Οι οικοδόμοι, οι άλλοι εργάτες, για παράδειγμα, που δουλεύουν στις σήραγγες μπορεί ποτέ να μην πάθουν σοβαρό ατύχημα, όμως οι παθήσεις του αναπνευστικού συστήματος από την επιβαρημένη ατμόσφαιρα, την υγρασία, το μειωμένο αέρα, τις χαμηλές τιμές οξυγόνου είναι συχνά φαινόμενα.

Οι εργαζόμενοι του κλάδου μπορεί να παρουσιάσουν σειρά από ασθένειες από τους διάφορους επαγγελματικούς κινδύνους και τα υλικά στα οποία εκτίθενται κατά τη διάρκεια της δουλειάς. Ασθένειες, όπως οι πνευμονοκονιώσεις, αμιάντωση και καρκίνος του πνεύμονα (μεσοθηλίωμα) από

την έκθεση σε αμίαντο (ελενίτ που συχνά αποψιλώνουν), αλλεργικές διαταραχές και καρκίνο από την πίσσα, το αμιαντοτσιμέντο, τα ορυκτέλαια, τους διαλύτες, τα χρώματα και τη σκόνη. Επαγγελματική βαρηκοΐα και κώφωση από τα αυξημένα ντεσιμπέλ των μηχανών και από τις εκρήξεις, συχνά και με απαγορευμένα εκρηκτικά. Αρθροπάθειες και αγγειοκινητικά προβλήματα από τα εργαλεία και τις μηχανές που προκαλούν δονήσεις και κραδασμούς (κομπρεσέρ). Μυοσκελετικές διαταραχές από τα βάρη που σηκώνουν οι οικοδόμοι, φυματίωση, τέτανο και άλλες ασθένειες από έντομα, ποντίκια, έλλειψη υγιεινής σε χώρους δουλειάς.

Οι μικρές θερμοκρασίες, η υγρασία το χειμώνα και οι υψηλές θερμοκρασίες το καλοκαίρι, που υποχρεώνονται να δουλεύουν οι οικοδόμοι έχουν σοβαρές συνέπειες στην υγεία τους (θερμική καταπόνηση, καρκίνο του δέρματος από την ηλιακή ακτινοβολία, κ.ά.). Σε όλα αυτά πρέπει να προστεθεί, η εντατικοποίηση της εργασίας, οι υπερωρίες, που οδηγούν σε κόπωση, άγχος, που επιβαρύνουν ακόμη περισσότερο την υγεία.

Παρόλα αυτά, καμία από αυτές τις ασθένειες δεν αναγνωρίζεται και δεν καταγράφεται στην πράξη ως επαγγελματική.

Στην κατάσταση αυτή συμβάλλει η ανυπαρξία στην ουσία ελέγχων από τους κρατικούς ελεγκτικούς μηχανισμούς σε ό,τι αφορά την εφαρμογή των κανόνων Υγείας και Ασφάλειας της Εργασίας, τα ελάχιστα πρόστιμα που επιβάλλονται για τη μη εφαρμογή τους, αλλά και η προσπάθεια στην πλειοψηφία των περιπτώσεων (π.χ. μετά από εργατικό ατύχημα) μετατόπισης της εργοδοτικής ευθύνης στους εργαζόμενους (δεν φόραγε το κράτος), στον τεχνικό Ασφάλειας, στον επιβλέποντα μηχανικό κλπ. Με αυτό τον τρόπο, η πλειοψηφία των

εργοδοτών διαφεύγει ατιμώρητη ή με μικρά χρηματικά πρόστιμα ακόμα και σε θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα.

Οι εργοδότες δεν πληρώνουν γι' αυτές τις ασθένειες, αφού δεν αναγνωρίζονται και δεν καταγράφονται ως επαγγελματικές, αλλά ως «κοινή νόσος». Δεν έχουν καμία επίπτωση από το γεγονός ότι δε λαμβάνουν κανένα

μέτρο για την πρόληψη αυτών των ασθενειών παρότι υπάρχουν πολλά μέσα και τεχνικές για να μειωθούν και να εξαλειφθούν οι παράγοντες που οδηγούν σε αυτές. Αντίθετα, οι εργάτες αρρωσταίνουν και πληρώνουν από πάνω οι ίδιοι και τα ασφαλιστικά τους ταμεία για την αποκατάσταση της υγείας τους, στο εμπορευματοποιημένο σύστημα υγείας – πρόνοιας.

Προσθέτοντας, σε όλα αυτά και τις συνθήκες διαβίωσης που η ανέχεια, η ανεργία, υποχρεώνει κάθε εργαζόμενο να βιώνει, αβίαστα βγαίνει το συμπέρασμα ότι **η εργατική δύναμη είναι σε διαρκή φθορά από τη μόνιμη και σταθερή εκμετάλλευση του κεφαλαίου.**

Σήμερα, όμως παρότι συνεχίζουν οι συνθήκες εργασίας να είναι επιβαρημένες και σε πολλές περιπτώσεις έχουν γίνει πολύ πιο δύσκολες, η κυβέρνηση με τους παπαγάλους της ισχυρίζεται ότι πρέπει να καταργήσουν τα Βαρέα και Ανθυγιεινά Επαγγέλματα (BAE), επικαλούμενοι χυδαία επιχειρήματα, όπως την εξάλειψη κάποιων επαγγελμάτων (π.χ. τους εργαζόμενους που μετρούν τις εισπράξεις των μέσων μαζικής μεταφοράς).

Η πρότασή μας, που είναι και πρόταση του ταξικού εργατικού κινήματος, δεν περιορίζεται απλά στη διατήρηση και διεύρυνση των BAE, αλλά είναι μια επιστημονικά τεκμηριωμένη πρόταση, που προβλέπει ένα συνδυασμό από μέτρα που στόχο έχουν να μειώσουν την έκθεση στους επαγγελματικούς κινδύνους, να προστατέψουν την υγεία και ασφάλεια των εργαζομένων, να προλάβουν την πρόωρη φθορά της υγείας:

- Μειωμένο ωράριο 5νθήμερο, 30ωρο.
- Αυξημένο μεροκάματο.
- Περισσότερες ημέρες άδειας.
- Αποκλειστικά δημόσια, υποχρεωτική Κοινωνική Ασφάλιση και σύνταξη στα 55 χρόνια.
- Κατάργηση των ελαστικών μορφών απασχόλησης.

- Δημιουργία κρατικού σώματος γιατρών εργασίας και τεχνικών ασφαλείας, ενταγμένο σε ένα αποκλειστικά δημόσιο, δωρεάν σύστημα υγείας – πρόνοιας.

Γενικότερα η προστασία της υγείας και ασφάλειας των εργαζομένων και στον κλάδο των Κατασκευών απαιτεί την πάλη για:

- ▶ Κατάργηση των ιδιωτικών εταιριών παροχής υπηρεσιών γιατρού εργασίας και τεχνικού ασφάλειας (ΕΞΥΠΠ), που παρέχουν ψευδεπίγραφες υπηρεσίες για να καλύπτουν απλά τις νομικές υποχρεώσεις των επιχειρήσεων.
- ▶ Την εκλογή και ουσιαστική λειτουργία επιτροπών υγείας και ασφάλειας των εργαζομένων σε κάθε χώρο δουλειάς.
- ▶ Την κατοχύρωση της ασφαλιστικής κάλυψης του επαγγελματικού κινδύνου, κατά επιχείρηση και κλάδο, με εισφορά που θα καταβάλλει η εργοδοσία, ανάλογα με τις συνθήκες εργασίας και την επάρκεια των μέτρων για την προστασία της Υγείας και Ασφάλειας των εργαζομένων, στα πλαίσια αποκλειστικά δημόσιου συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης.

Συνάδελφοι,

Όσο και αν φαντάζει μακάβριο, η ζωή της εργατικής τάξης για το κεφάλαιο αποτελεί κόστος. Αδιαφορεί, αν η εργατική δύναμη φθείρεται γρήγορα και επισπεύδεται η ζωή του εργάτη. Αδιαφορεί, αν οι συνθήκες ζωής, διαβίωσης, εργασίας, είναι οι βασικές αιτίες που συντομεύουν την ίδια του τη ζωή.

Για το κεφάλαιο η στρατιά των ανέργων είναι η δεξαμενή που αντλεί φτηνή εργατική δύναμη που βεβαίως την αξιοποιεί με τον ίδιο τρόπο.

Η ολοκληρωμένη λοιπόν άποψη που θίγει σε βάθος και σε όλη του την έκταση το πρόβλημα είναι η τοποθέτηση «φθορά της εργατικής δύναμης». Τρεις λέξεις εμπεριέχουν ένα ολόκληρο ταξικό οπλοστάσιο που η νέα Διοίκηση το επόμενο διάστημα πρέπει να δουλέψει και να ανοίξει στον κλάδο.

Μέσα από μια τέτοια ολοκληρωμένη δουλειά ο οικοδόμος, η οικογένεια του, αλλά και άλλοι εργαζόμενοι, θα κατανοούν την ανάγκη του άλλου δρόμου ανάπτυξης που θα σέβεται τις ανθρώπινες αξίες, θα παλεύουν, θα δημιουργούν τις προϋποθέσεις στην καθημερινή διαπάλη για να γίνεται καλύτερη η ζωή τους.

Συνάδελφοι,

Είναι ανάγκη, χωρίς καθυστερήσεις και προχειρότητες, να δούμε τη δουλειά μας στους μετανάστες. Δεν υποβαθμίζουμε τη δουλειά που έχει γίνει. Άλλωστε από την αρχή, που εμφανίστηκε το μεταναστευτικό ρεύμα, καθορίσαμε τη στάση και τη θέση μας με καθαρά ταξικό κριτήριο και περιεχόμενο. Συγκρουστήκαμε με ρατσιστικές αντιλήψεις, δώσαμε μάχη για να έχουν δικαιώματα, να μην εκμεταλλεύονται οι εργοδότες την έλλειψη άδειας και παραμονής εργασίας και να τους δουλεύουν για ένα κομμάτι ψωμί. Όμως η δουλειά του χθες δεν φτάνει σήμερα, επιβάλλεται δουλειά με σχέδιο και συνέχεια.

Σήμερα, πρέπει να πάρουμε υπόψη ορισμένους παράγοντες που προκύπτουν και ορισμένα ζητήματα που ωρίμασαν αυτά τα χρόνια, τις συνθήκες όξυνσης της ανεργίας και των ρατσιστικών φαινομένων από το ΛΑΟΣ, που επιβάλουν να προσαρμόσουμε τη δουλειά μας.

Συνάδελφοι,

Να επαναλάβουμε δυο ζητήματα:

1. Η εργατική τάξη είναι ενιαία, ανεξάρτητα, από χρώμα θρησκεία, γλώσσα, τόπο προέλευσης.
2. Η μετανάστευση, εσωτερική ή εξωτερική, δεν είναι επιλογή αυτών που μεταναστεύουν. Υποχρεώνεται να μεταναστεύσει αυτός που δεν έχει καμιά δυνατότητα επιλογής. Είναι παραμύθι αυτό που λένε, νόμιμος και παράνομος μετανάστης. Δεν εμποδίζουν τα χαρτιά την εκμετάλλευση των εργατών μεταναστών από το κεφαλαίο. Άλλωστε όσο πιο παράνομος είναι τόσο πιο πολύ τον εκμεταλλεύονται.

Αιτία, λοιπόν της εκμετάλλευσης, είναι η εγκληματική δράση του κεφαλαίου που εκφράζεται, με πολέμους, με το κλέψιμο του πλούτου ολόκληρων κρατών, με τη συνεχόμενη ανισότητα που οξύνει τις αντιθέσεις κεφαλαίου - εργασίας και ωθεί στην αύξηση του μεταναστευτικού ρεύματος.

Σήμερα, οι συνάδελφοι οικονομικοί μετανάστες πανελλαδικά, με βάση τα στοιχεία του ΙΚΑ, είναι 68.000, ποσοστό 31% στο σύνολο του κλάδου των οικοδόμων. Στην επαρχία

μεγάλο μέρος συναδέλφων δουλεύουν με άδεια από τον ΟΓΑ για να αποφύγουν το χαράτσι των 125 ενσήμων. Βεβαίως υπάρχει και ένα τμήμα που μετακινείται περιστασιακά ή επιστρέφει για μόνιμα στον τόπο προέλευσης. Αυτό διαφοροποιεί τα στοιχεία μάλλον προς τα πάνω.

Γίνεται φανερό, ότι δεν μπορούμε να μιλάμε για ανάπτυξη δουλειάς στον κλάδο αφήνοντας απέξω το 31%. Δεν μπορούμε συνάδελφοι να κουβεντιάζουμε με τους όρους του 1991. Τώρα μεγάλο μέρος των συναδέλφων μεταναστών έχουν δημιουργήσει προϋποθέσεις μόνιμης παραμονής στην Ελλάδα. Έχουν αγοράσει σπίτια, έχουν παιδιά στα σχολεία, πανεπιστήμια, έχουν μπει σε δημόσιες δουλειές στην παραγωγή, έχουν υπεύθυνες θέσεις, πολλοί στον κλάδο έχουν γίνει εργολάβοι.

Υπάρχει ένα κομβικό ζήτημα που πρέπει να γίνει αντιληπτό από τους μετανάστες για να απαγκιστρωθούν από τα επιμέρους ζητήματα, όπως η πράσινη κάρτα, χωρίς να την υποτιμούμε στο ελάχιστο. Η λύση των προβλημάτων των μεταναστών εργατών, όπως και των Ελλήνων, περνάει μέσα από την ανάπτυξη της πάλης του ταξικού κινήματος, την ικανότητα του να διεκδικεί και να επιβάλλει λύση προβλημάτων της εργατικής τάξης, όπου εκεί

μέσα θα βρίσκουν τη λύση τους και τα επιμέρους προβλήματα των μεταναστών όπως αυτά της κάρτας, της διδασκαλίας στο σχολείο της γλώσσας τους, της ιστορίας τους, του πολιτισμού τους.

Το καθήκον που προκύπτει είναι η κινητοποίηση των μεταναστών, η συμμετοχή τους σε όλες τις εκδηλώσεις του ταξικού κινήματος. Θα αντιμετωπίσουμε σοβαρό πρόβλημα αν δεν αλλάξουμε στο μυαλό των μεταναστών την αντίληψη του «εγώ ήρθα να δουλέψω και θα φύγω», άρα με ενδιαφέρει μόνο το μεροκάματο, αδιαφορώντας για το ύψος του, τις ώρες εργασίας, την ασφάλιση, τη σύνταξη κλπ.

Έχουμε τη δυνατότητα να ρίξουμε ιδιαίτερο βάρος στη δεύτερη γενιά μεταναστών.

Χιλιάδες νέα παιδιά, που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στην Ελλάδα δουλεύουν στον κλάδο, σπουδάζουν στην πρωτοβάθμια, δευτεροβάθμια, τριτοβάθμια εκπαίδευση, χιλιάδες παιδιά είναι στις διάφορες σχολές, ιδιωτικές δημόσιες, του ΟΑΕΔ. Όλα αυτά τα παιδιά μαζί με τα δικά μας είναι η αυριανή βάρδια της εργατικής τάξης, είναι οι αυριανοί άνεργοι, είναι αυτοί που θα βιώσουν τις ελαστικές μορφές απασχόλησης, την ανασφάλεια που δεν θα πάρουν σύνταξη. Σε αυτό το κομμάτι να ανοίξουμε τη δουλειά μας, με σχέδιο και έλεγχο, μετρώντας καθημερινά βήματα. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι αυτή η δουλειά για τον κλάδο είναι οξυγόνο, θα κρίνει πολλά πράγματα στο άμεσο μέλλον.

Να μη μας διαφεύγει ότι παρεμβαίνουν και άλλες δυνάμεις πολιτικές και συνδικαλιστικές για να υπηρετήσουν συμφέροντα των εργοδοτών. Πρώτα από όλα, να μας

ανησυχήσει η παρέμβαση του ΛΑΟΣ, που ευθέως βάζει ζήτημα «να φύγουν οι μετανάστες», «μας παίρνουν τις δουλειές», καλλιεργεί φανερά το ρατσισμό και τον εθνικισμό και σε περίοδο όξυνσης των προβλημάτων της ανεργίας βρίσκει μεγαλύτερο ακροατήριο.

ΠΑΣΟΚ και ΝΔ δεν απαντούν στα ρατσιστικά κελεύσματα του Καρατζαφέρη, από την άλλη θέλουν τους μετανάστες για να τους χρησιμοποι-

ούν ως φτηνή εργατική δύναμη και ως πίεση στους Έλληνες εργαζόμενους για να μειώσουν τις απαιτήσεις τους.

Πέρα από αυτούς παρεμβαίνουν, πρεσβείες, εκκλησία, διάφορες μη κυβερνητικές οργανώσεις, φόρουμ, ο κυβερνητικός-εργοδοτικός συνδικαλισμός κλπ. Όλοι αυτοί παρεμβαίνουν στην κατεύθυνση της απομάκρυνσης των μεταναστών από το ταξικό εργατικό κίνημα, στη διαμόρφωση της αντίληψης ότι αποτελούν ξεχωριστό κλαμπ και δεν έχουν ίδια συμφέροντα με τους Έλληνες εργαζόμενους.

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο, αισθανόμαστε την ανάγκη να αναφέρουμε την επίκαιρη ρήση του Μαρξ για τους μαύρους της Αμερικής:

«ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΔΕΝ ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΝ ΠΟΤΕ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥΣ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΑΥΡΟΙ ΔΟΥΛΟΙ».

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Συνάδελφοι,

Η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ και άλλων οργανώσεων, που είναι στον ίδιο βηματισμό, είναι ευθυγραμμισμένη με τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Δεν μπορεί πλέον κανείς να έχει αυταπάτες, να περιμένει ότι αυτές οι πλειοψηφίες μπορούν να κάνουν έστω και το ελάχιστο για τη βελτίωση της ζωής της εργατικής τάξης.

Ιστορικά, σε όλους τους κρίσιμους και δύσκολους καιρούς για το σύστημα, την πλουτοκρατία, ο κυβερνητικός-εργοδοτικός συνδικαλισμός του έδινε το φιλί της ζωής. Δεν είναι τυχαίο, ότι οι εκάστοτε κυβερνήσεις και πολιτικές επεδίωκαν και επιδιώκουν με κάθε τρόπο και τίμημα τον έλεγχο της ΓΣΕΕ, των δευτεροβάθμιων και πρωτοβάθμιων οργανώσεων, με φυλακίσεις, εξορίες των ταξικών συνδικαλιστών, με το Συνδικαλιστικό της Ασφάλειας, με

διαγραφή σωματείων, με σωματεία-σφραγίδες, με εκπαραθύρωση συνδικαλιστών κλπ.

Σήμερα, ο κυβερνητικός-εργοδοτικός συνδικαλισμός σε διαφορετικές συνθήκες ξετσιπίωτα αδειάζει, ξεπουλάει την εργατική τάξη, για να δώσει φιλί ζωής στο κεφάλαιο, για να αυγατίσει τα κέρδη του, να ξεπεράσει την κρίση του.

Η απόφαση της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ να εγείρει ζήτημα νομιμότητας της απεργίας στις 17 Δεκέμβρη, προτρέχοντας ακόμα και των αστικών δικαστηρίων, δεν την κατατάσσει απλά στον οργανωμένο απεργοσπαστικό μηχανισμό της εργοδοσίας και του κεφαλαίου, αλλά καταδεικνύει με τον πιο απόλυτο τρόπο πόσο επικίνδυνοι είναι. Είναι ταγμένοι και πληρώνονται για να υπηρετήσουν το μαύρο μέτωπο, κυβέρνησης - εργοδοσίας - κεφαλαίου - Ε.Ε. Αυτή η κατρακύλα της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ δε σημαίνει ότι έφθασε στον πάτο του βαρελιού. Η βρώμικη δουλειά που έχει αναλάβει δεν έχει τελειώσει, γι' αυτό πρέπει να μη φεύγει από την προσοχή μας η αποκάλυψη του ρόλου της, η καταδίκη αυτών των πλειοψηφιών από την εργατική τάξη, η ενίσχυση του ταξικού κινήματος.

Η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, με τη στήριξη των παπαγάλων στα Μ.Μ.Ε., των διαφόρων ραντιέρηδων, αναγάγει σε ανεβασμένη μορφή της δημοκρατίας τον κοινωνικό διάλογο κι ας το κάνουν στα μουλωχτά για να σφαγιάσουν την εργατική τάξη, ενώ ξορκίζουν το ταξικό κίνημα, που μάχεται, αντιπαλεύει τις πολιτικές και τα κόμματα που την καταδικάζουν στη μιζέρια, την εξαθλίωση, που αρνείται να υποταχτεί στα κελεύσματά τους, να βάλει πλάτη να σωθεί το σύστημά τους.

Σήμερα, από την εμπειρία μας ξέρουμε ότι με τον κοινωνικό διάλογο νομιμοποίησαν όλα τα αντεργατικά μέτρα, που πήραν τα προηγούμενα χρόνια στην Κοινωνική Ασφάλιση, τις εργασιακές σχέσεις, τα σύγχρονα σκλαβοπάζαρα.

Συνάδελφοι,

Με βάση, όσα αναφέρουμε παραπάνω, βγαίνει αβίαστα το εξής συμπέρασμα:

Το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο (Π.Α.ΜΕ.) αντικειμενικά, αναδεικνύεται στη μοναδική ελπίδα και απαντοχή της εργατικής τάξης. Αντικειμενικά, αναδεικνύεται ως ο πόλος που μπορεί να εμπνεύσει, να συσπειρώσει δυνάμεις, να δημιουργήσει προϋποθέσεις για ουσιαστικές και αποτελεσματικές συγκρούσεις με το κεφάλαιο και τους πολιτικούς του εκφραστές.

Αντικειμενικά, αναδεικνύεται ως η δύναμη που μπορεί να οργανώσει την πάλη της εργατικής τάξης για να αποτρέψει τα χειρότερα, για να έχει κατακτήσεις. Αυτό καταγράφηκε με τον πιο καθαρό τρόπο με την απεργία στις 17 Δεκέμβρη.

Το Π.Α.ΜΕ., στα 10 χρόνια ζωής και δράσης του, καθιερώθηκε μέσα από τους αγώνες στη συνείδηση της εργατικής τάξης, ως οργανωτής και εμψυχωτής των αγώνων της και όχι συμπληρωματική δύναμη του εργατικού κινήματος.

Σήμερα, πολύ μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης στηρίζουν και υιοθετούν το πλαίσιο του Π.Α.ΜΕ.. Νέες οργανώσεις, συνδικαλιστές, συσπειρώνονται και δυναμώνουν τις γραμμές του.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΔΡΑΣΗΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Συνάδελφοι,

Την αποτίμηση της δουλειάς της οργάνωσης μας την εξετάζουμε με βάση τα καθήκοντα που χρέωσε τη Διοίκηση το 21^ο Συνέδριό μας, πριν τρία χρόνια και παίρνοντας υπόψη τις πολιτικές, οικονομικές, κοινωνικές συνθήκες που διαμορφώθηκαν αυτά τα χρόνια.

Την περίοδο που εξετάζουμε οξύνθηκε η επίθεση στη ζωή και τα δικαιώματα των εργαζομένων του κλάδου και γενικότερα της εργατικής τάξης από τις δυνάμεις του κεφαλαίου, της κυβέρνησης και κόμματα φερέφωνα τους.

Ο κυβερνητικός- εργοδοτικός συνδικαλισμός πιο απροκάλυπτα στήριξε τις επιλογές του κεφαλαίου, διευκόλυνε την κυβέρνηση στα αντιλαϊκά μέτρα, υπονόμωσε τους αγώνες της εργατικής τάξης, τις προσπάθειες του ταξικού εργατικού κινήματος να οργανώσει πιο αποτελεσματικά την αντίσταση και αντεπίθεση της εργατικής τάξης.

Σταδιακά, αλλά με σταθερότητα, αυξανόταν η ανεργία στον κλάδο με αποτέλεσμα τη σημερινή εκρηκτική κατάσταση. Η όξυνση της ανεργίας κουβάλησε μαζί της, απολύσεις, απλήρωτη και ανασφάλιστη εργασία, παραβιάσεις της Σ.Σ.Ε., του χρόνου εργασίας, την όξυνση των ατυχημάτων στους χώρους δουλειάς.

Με οδηγό τις αποφάσεις του 21^{ου} Συνεδρίου, τις ανάγκες του κλάδου και του κινήματος, η Διοίκηση της Ομοσπονδίας έκανε κάθε προσπάθεια να αναδείξει τα προβλήματα του κλάδου, να έχει ενεργό ρόλο στο συντονισμό των αγώνων των εργαζομένων.

Η Διοίκηση σήκωσε μεγάλο βάρος για την ενημέρωση του κλάδου, το ξεσηκωμό των εργαζομένων μπροστά στην επίθεση που εξαπέλυσε η κυβέρνηση της Ν.Δ. στην Κοινωνική Ασφάλιση. Αναδείξαμε διαχρονικά τις πολιτικές ευθύνες των κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ και ΝΔ για

τον ενταφιασμό της Κοινωνικής Ασφάλισης, αναπτύξαμε δραστηριότητα για την καταπολέμηση της ανεργίας, για την ανακούφιση των ανέργων. Με πρωτοβουλίες όπως, καταλήψεις ΟΑΕΔ, κεντρικά και στην επαρχία, με διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, απεργίες, με κάθοδο στην Αθήνα των Δ.Σ. των συνδικάτων μας.

Παρά το δυσμενές κλίμα από τις συμβάσεις της ξεφτίλας που υπέγραψε η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, οργανώσαμε την πάλη του κλάδου για διεκδίκηση ικανοποιητικών Σ.Σ.Ε.

Η Διοίκηση συζήτησε διεξοδικά την οργάνωση του αγώνα για τις Σ.Σ., ενημερώσαμε και προετοιμάσαμε τον κλάδο, αποκαλύψαμε το ρόλο του κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού. Συγκρουστήκαμε με τους εργοδότες και τους ανθρώπους τους στους χώρους δουλειάς, κόψαμε τη φόρα σε κάθε

επίδοξο απεργοσπάστη, συγκρουστήκαμε με τις δυνάμεις καταστολής. Έτσι κατορθώσαμε με συλλαλητήρια, απεργίες, να σπάσουμε την ακαμψία των εργοδοτών και να υποχρεωθούν στην υπογραφή Σ.Σ., 7% το 2007, 7,5% το 2008 και 4,5% το 2009.

Αγώνας δύσκολος, αντιμέτωποι με όλο το μπλοκ των αντιδραστικών δυνάμεων, κυβέρνηση - ΣΕΒ - εργοδότες - πλειοψηφία ΓΣΕΕ. Σε συνθήκες κρίσης η υπογραφή συμβάσεων από τους οικοδόμους που σπάνε το φράγμα της εισοδηματικής πολιτικής και της ΕΓΣΣΕ, αποκτά ξεχωριστά χαρακτηριστικά και καταδεικνύει ότι κανένας αγώνας δεν πάει χαμένος. Καταδεικνύει ότι οι αγώνες είναι που υποχρεώνουν τους εργοδότες να προσγειωθούν και όχι οι στημένοι διάλογοι, οι υποχωρήσεις, η αποδοχή του εφικτού.

Προσπαθήσαμε να ανοίξουμε τα ζητήματα, υγείας, των μέτρων υγιεινής και ασφάλειας, της παιδείας. Η Διοίκηση συνεδρίασε αποκλειστικά με αυτά τα θέματα, εκδώσαμε συγκεκριμένα υλικά προπαγάνδας για να βοηθήσουμε τη δουλειά μας. Δυστυχώς, τα βήματα που έγιναν ήταν λίγα. Η Διοίκηση πήρε πρόσθετα μέτρα για τον προσανατολισμό της δουλειάς μας στους χώρους δουλειάς, τα μεγάλα έργα.

Βρεθήκαμε κοντά στους συναδέλφους, για να τους ενημερώσουμε, για να διεκδικήσουν και να πάρουν δεδουλευμένα, για να πάρουν πίσω απολύσεις οι εργοδότες. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι την Εγνατία, από την Ξάνθη μέχρι την Ηγουμενίτσα, την περπατήσαμε δεκάδες φορές, όπως και τους οδικούς άξονες Πάτρας- Κορίνθου- Τρίπολης- Σπάρτης - Μαλιακού - Μετρό Αθήνας - προασιακό - Μετρό Θεσσαλονίκης - τον οδικό άξονα στα Τέμπη, τη ΠΟΤΑ, στην Καλαμάτα, το τμήμα της Ιονίας Οδού που κατασκευάστηκε, άλλα μικρά και μεγάλα δημόσια και ιδιωτικά έργα.

Η Διοίκηση βρέθηκε κοντά σε κάθε Διοικητικό Συμβούλιο, σε κάθε σωματείο για να βοηθήσει τη δουλειά, για τη ζύμωση της απεργίας, της διαδήλωσης, την ενημέρωση των συναδέλφων.

Βρεθήκαμε κοντά στους φοιτητές, τους μαθητές, στα παιδιά μας, στον αγώνα τους ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας, για κατάκτηση δημόσιας και δωρεάν παιδείας σε όλες τις βαθμίδες. Ο αγώνας για λαϊκή παιδεία, είναι πρώτα από όλα υπόθεση της εργατικής τάξης, γι' αυτό η αντίδραση προσπαθεί να τον περιχαρακώσει στους γονείς και στους καθηγητές μακριά από την ταξική πάλη.

Βρεθήκαμε στους δρόμους, όταν επιχείρησαν να αξιοποιήσουν τη δολοφονία του μικρού μαθητή και την αντίδραση που δημιουργήθηκε σε κατεύθυνση υπονόμησης του εργατικού κινήματος, αναδεικνύοντας το σπάσιμο της βιτρίνας, το κάψιμο του μαγαζιού ως επαναστατική πράξη.

Ήταν θετική η συμβολή του κλάδου μαζί με το ΠΑΜΕ, το ταξικό κίνημα, τη νεολαία που δεν μπαίνει στα καλούπια τους συστήματος, στην αποκάλυψη των μόνιμων πολέμων του κινήματος, στον προσανατολισμό των αγώνων, στην καταδίκη των πραγματικών ενόχων της δολοφονίας του μαθητή που είναι οι ίδιοι, που δολοφονούν δεκάδες εργάτες κάθε χρόνο στα κάτεργα της εργοδοσίας, που καταδικάζουν τη νεολαία, το λαό, στην ανέχεια, την ανεργία, τη μιζέρια.

Ήμασταν στους δρόμους με απεργιακή κινητοποίηση καταδίκης του αμερικάνικου - Ευρωπαϊκού - Ισραηλίτικου ιμπεριαλισμού που δολοφονούσε τον Παλαιστινιακό λαό, αφαιρώντας του το δικαίωμα να έχει πατρίδα.

Συνάδελφοι,

Η ανάπτυξη των δεσμών, η σύσφιξη σχέσεων ανάμεσα σε οργανώσεις διαφορετικών χωρών δεν είναι αναγκαία μόνο για την μεταφορά εμπειρίας που είναι χρήσιμη, αλλά ειδικά σήμερα όπου το κεφάλαιο επιτίθεται συντονισμένα ενάντια στην εργατική τάξη και τα δικαιώματά της, η ταξική αλληλεγγύη είναι αναγκαία και επιβάλλεται.

Η Ομοσπονδία μας έχει αναπτύξει πολύ καλές σχέσεις με μια σειρά οργανώσεις άλλων χωρών, ορισμένες από αυτές είναι σήμερα εδώ.

Συμμετέχουμε σταθερά και έχουμε ενεργό ρόλο στην Εκτελεστική Γραμματεία της Διεθνούς Ομοσπονδίας Οργανώσεων στις Κατασκευές και τα συναφή επαγγέλματα (UITBB).

Στηρίζουμε και συμμετέχουμε τις πρωτοβουλίες της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας (ΠΣΟ), όπου θεωρούμε πολύ σημαντικά τα βήματα που έχει πραγματοποιήσει μετά το Συνέδριο, στην Αβάνα της Κούβας. Σήμερα, συσπειρώνει 72 εκατομμύρια μέλη σε 98 χώρες του κόσμου. Είναι μια ισχυρή δύναμη απέναντι στο κεφάλαιο και τη ξεπουλημένη Συνομοσπονδία των Ελεύθερων Συνδικάτων, που τη θρέφουν και την καθοδηγούν οι δυνάμεις της αντίδρασης και του κεφαλαίου.

Συνάδελφοι,

Δεν ισχυριζόμαστε ότι όλα τα κάναμε καλά. Για ένα πράγμα είμαστε σίγουροι, ότι πολλές φορές σηκώσαμε βάρος πάνω από τις δυνάμεις μας προκειμένου να υπηρετήσουμε με συνέπεια το συμφέρον του κλάδου, το συμφέρον της τάξης μας.

Είμαστε σίγουροι, ότι έχουμε συμβάλλει αποφασιστικά στα βήματα που έχει κάνει το ταξικό εργατικό κίνημα, έχουμε συμβάλλει αποφασιστικά στην αποκάλυψη του κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού, έχουμε υποχρεώσει τους εργοδότες να υπολογίζουν τους εργαζόμενους του κλάδου.

Πιστεύουμε ότι τιμήσαμε την εμπιστοσύνη σας, την εμπιστοσύνη του κλάδου, τιμήσαμε την εντολή που πήραμε στο προηγούμενο Συνέδριο μας.

Συνάδελφοι,

Στις 24 Γενάρη από εδώ θα φύγουμε πιο δυνατοί. Καθένας στις αποσκευές του θα κουβαλήσει πρόσθετη εμπειρία, αλλά και πρόσθετα καθήκοντα.

Η νέα Διοίκηση, όλοι οι σύνεδροι, τα άλλα στελέχη του κλάδου που για αντικειμενικούς λόγους δεν είναι εδώ, αναλαμβάνουμε την ευθύνη το οικοδομι-

κό κίνημα να γίνει εμπροσθοφυλακή του ταξικού κινήματος, να γίνει η ατμομηχανή που θα οδηγή το βαγόνι για την ανάπτυξη ενός ισχυρού μαζικού κινήματος απαλλαγμένου από τον κυβερνητικό-εργοδοτικό συνδικαλισμό, την επήρεια των κομμάτων της πλουτοκρατίας και του ρεφορμισμού, που θα παλεύει, θα κατακτά, θα λύνει προβλήματα, θα συγκρούεται, θα χτίζει το μέτωπο της αντίστασης, της ανατροπής, θα ανοίγει δρόμους για βαθιές αλλαγές σε επίπεδο οικονομίας και εξουσίας. Προϋπόθεση, για ένα τέτοιο κίνημα, για τέτοιες απαιτήσεις είναι:

Να ξεπεράσουμε χρόνιες αδυναμίες στη λειτουργία των σωματείων μας. Να γίνουν ζωντανοί οργανισμοί, στη λειτουργία και την επαφή τους με τους συναδέλφους. Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να συμβιβάζομαστε με αυτή τη λειτουργία των Διοικητικών Συμβουλίων, με την προχειρότητα των συνεδριάσεων, την ανυπαρξία σχεδίου δράσης, τον ανύπαρκτο έλεγχο που οδηγεί στη ρουτίνα, τη συρρίκνωση των σωματείων, την απομάκρυνση των συναδέλφων.

Δε θα ξεπεράσουμε τις δυσκολίες, δε θα ζωντανέψουν τα σωματεία, αν δε χαράξουν συγκεκριμένο πρόγραμμα, που εκτός από τα γενικά προβλήματα, θα αναδεικνύει και τα τοπικά, τις ανάγκες των εργαζομένων στη συγκεκριμένη πόλη, όπως είναι τα προβλήματα σχολικών κτηρίων, νηπιαγωγείων, παιδικών σταθμών, ιατρείων και ιατρικού προσωπικού, αντιπλημμυρικών έργων, έργων αντισεισμικής θωράκισης κλπ. Προβλήματα, που συσπειρώνουν τον κλάδο, άλλους εργαζόμενους και άλλα λαϊκά στρώματα, όπως μικρομεσαίοι αγρότες, αυτοαπασχολούμενοι κλπ.

Να κτυπήσουμε τη γκρίνια, την κακομοιριά, την εσωστρέφεια, να αποκτήσουμε ισχυρούς δεσμούς με τον κλάδο, να συνηθίσουμε να δουλεύουμε με όλο τον κλάδο, όλους τους συνάδελφους και όχι μόνο με όσους δε μας χαλάνε την καρδιά.

Θαρρετά, με εμπιστοσύνη να χρεώνουμε δουλειά στον κάθε συνάδελφο, να νοιώθει υπεύθυνος για να μαζέψει οικονομικά για το σωματείο, να κάνει νέες

εγγραφές, να δώσει την ανακοίνωση, να μαζέψει υπογραφές για κάποιο θέμα, να δουλέψει για την επιτυχία της απεργίας, να νοιώσει την υποχρέωση να παρακολουθεί τη δράση του συνδικάτου, να τοποθετηθεί στη Γενική Συνέλευση.

Με τέτοια δουλειά μπορούμε να ισχυριστούμε ότι αποκτούμε την ικανότητα να καθοδηγούμε τον κλάδο, να έχουμε αποτελέσματα στη δουλειά μας.

Το επόμενο διάστημα πρέπει να χαράξουμε συγκεκριμένο σχέδιο για να πλησιάσουμε και να εντάξουμε τους νέους οικοδόμους, τους οικονομικούς μετανάστες, στα σωματεία.

Να ανοίξουμε δουλειά με τους νέους στις σχολές του ΟΑΕΔ που οι συνθήκες μάθησης είναι άσχημες, αλλά και το πρόβλημα της πρακτικής εξάσκησης το εκμεταλλεύονται οι εργοδότες για ένα κομμάτι ψωμί. Από αυτή τη δουλειά θα αναδειχτούν τα νέα δραστήρια στελέχη που θα δώσουν ανάσα στα σωματεία, θα ανανεώσουν τα διοικητικά συμβούλια, θα δώσουν νέα δυναμική στο κίνημα.

Με την πεποίθηση ότι η συντριπτική πλειοψηφία των στελεχών μας στο οικοδομικό κίνημα έχει την πείρα και την θέληση να δουλέψει στην κατεύθυνση του ξεπεράσματος των αδυναμιών κλείνω την εισήγηση και σας καλώ όλους να μεταφέρετε την πείρα σας, το

προβληματισμό σας στο Συνέδριο μας, να συμβάλλετε όλοι ώστε η Ομοσπονδία, με τη νέα Διοίκηση που θα εκλεγεί να γίνει πιο ικανή, πιο αποτελεσματική στη δουλειά της.

**ΖΗΤΩ ΤΟ 22^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ & ΣΥΝΑΦΩΝ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ**